

VDANÁ ČI SVOBODNÁ?

ROMAN — B. M. CROKEROVÁ

Tvo poslední psaní jsem obdivně čela a všechno, co jsi v něm řekl, uvažovala. A do srdce si vstoupila, ale, mály Vavřince, pokud tkne se mého otce a našeho tajemství, musíš přece mi ponechat ruku volnou. Dívka nebo později s ním pro mluvím, ale příhodný k tomu o kamžik musím za vzít do nej lepšího svého uznání a uvážení. Když jsi ještě byl jsem na Solferinském náměstí číslo 2, říkáš, že jsem moudrá a obracejíš se ke mně jako ke třetí osobě, tak tuze nezměnila? Přenecháš tedy jenom mně? Vskak já si ta tinka získám a pak budeme žít jako lidé v pohodě, šťastně a spokojeně.

V neděli večer odjedeme rychlovlakem a sice do Frska. Je to náhly nápad otce. Vzdal se Solferinských rašelinářů, kterými irský šlechtic, jehož znal v klubu, vychvíl mi jenom lovy v Irsku a honitbu za s tisícem jiter pozemků a panským zámekem mu pronajal. Budeme tam mívat čtrnáct hostů a doufám, že v těch třech měsících mnoho vyřídím. Psátí budu ti každých osm dní, abych zpravila tě o všech pokrocích, které učiním.

Můj nejdražší Vavřince, vždy tě miluji!

M. W.

Madelina tento srdečný projev svůj dala do obálky, již opatřila adresou a položila psaní na stůl s tím, že se vrátí, je přehlednější než mohla, pak se jí teprv trochu ulevilo. Pila pak čaj s paní Holtovou v kuchyni, chvilka blíž chleba a masla a tiché obavy dobré té že ny nadobro rozplásla.

Pak následoval delší důvěrný hovor o dítěti a jeho potřebách. Madelina složila dvacet listů na obléčky pro dítě do rukou paní Holtové, ačkoli tato s důrazem odporovala, jelikož to za pater-nálně přehražovalo to, čeho o-pravdu bylo zapotřebí. Ještě pak paní Holtovou bohatě obdarovala, ubezpečující se se slizmi v o-čích, že není to žádným platem za všechno dobrodruží a laskavost, která není zlatem k zaplacení, ale jen slabým důkazem vděčnosti.

Tím všim Madelina upevnila se opět dokonale do přístě paní Holtovy a když pak ještě narážila ve zhlubla dítě a mnohými slovy rozložila se s hospodyní, ubírala se na místo na kterém povoz netrpělivě ji očekával.

Přijede tam, ještě jedenkrát se obrátí směrem ke dvorci. O-braz mirlapného ustrání ležel tu uprostřed poli a ovocné zahrady, jenže zdálo se jí teď všechno o mnoho menší a nepatrnější, než dříve. Jak úzká byla ta okna! Jak blízko u obytného stavení byly chlévy a dvůr s tolikerou drůbeží, s telaty a špinavým rybníčkem pro kachny! A jak straš-ných nohů a vidliček to paní Hol-tová používala, jaké to děsné tuše více nosila! Ale dobrá ta duše přece jen včetečně ošetřovala je-jího jediněčka!

A pak mladá paní obrátila se k dvorci zády a dala se na cestu domů.

K jejímu štěstí byla již doma a převlékajíc, když přišel domů též její otec. Vstoupil v nejlepší náladě do jejího pokoje, našel jí bledě si v pohodlné lenošce a pobíženou do čtení nějakého ro-mánu. Bylť mu dopřáno v nej-vznešenější společnosti sázeti, vyhrávat a prohrávat a zvláště nemohl se dosti navpravovat o jakémisi zvlášť laskavém, milo-vání hodném italském knížeti, který si přeje Madelině býti před-řtaven. Tak zcela zajímala její ta-to nová známá, že naprosto za-pomněl se ptáti, jak jeho dcera strávila ten den. Podle všeho ne-byla ani z domu.

Vavřince, přijda domů, našel Madelinin list na fímce krabu. Spěšně roztrhl obálku a obsah listu hlídal očima. Když pak do-četl až na poslední řádku, zmocnil se ho trpký pocit, ba více než to, hluboký žal. Zdálo se mu, že na dneš toho psaní leží špatné utaje-ná lhostejnost a bolest, jako když nožem řízne, projela jeho duši. Ona tedy odchází na tři měsíce do Irska! Na každý způsob chce jí ještě spatřit, než odjede; vždyť nádrží je pro každého! Nebude ani zapotřebí, aby spatřila ona jeho, ale on jí chtěl vidět, a při-řtího dne na to umysl svůj provedl. Odebral se ráno do Londýna, vyhledal svou kancelář, obědval s přítelcem Jessopem a večer šel na nádraží.

Společnost "starého skvatera" dostavila se tam teprv na pět mi-nut před odjezdem vlaku. Ale co za povyk ti lidé dělali! Vše než všichni cestující dohromady. Je-den ze sluhů letěl ke kase pro list-ky, druhý měl co krotit dva ob-divuhodné lovecké psy, které ve-dl na šuně, třetí obstarával za-vazadla, čtvrtý domácel cestovní vaku do pullmanovských spacích vagonů, který si společnost vy-hradila sama a Vavřince poprvé měl potěšen spatřiti tvář svého tetána, pečlivě obléčeného, ma-leho cíleho muže, jenž právě teď hlasitým, velitelským tónem a za různých dvorných poslušků ná-roval všeckos stran zavazadel lady Rachely, co dáma ta, a ne více mladá, v celém svém zevněj-šku a vystupování jevíva cosi mlá-dického a co nejlepe se bavila s tlustým jakýmisi pánevem v svět-lem letním obleku, pohleděje s pohrdáním úsměvem po "starém skvaterovi," křiče při tom pohr-davě svými krásnými rameny.

Vavřince dale ještě pozoroval mladého jakéhosi muže, "rozložil" budu ti každých osm dní, abych zpravila tě o všech pokrocích, které učiním.

"Tedy opravdu, prý je?" zvolala na konec, nemohouc se dele-ovadit. "Odešla do Irska?"
"Ano, paní Holtová, ona ode-šla do Irska," odpověděl Wynne chladným, konejšivým hlasem.
"A blů sam vi, kdy se zas vrá-tí?" dodávala paní Holtová roz-horlená. "Ty můj milý bože! Ra-da bych věděla, co by řekl můj muž, kdybych tak náhle odešla a nechala ho s dětmi zde. Ale tr-vám, že u tak zveněšených a bo-hatých lidí je to zcela jinak, oni tu-sim, si z něčeho podobného nic nedělají!"

Při tom pošoupla svůj noční čepček tak, až jeho široké stu-že se offasaly.
Vavřince neodpověděl. Nechtěl hodně té paní říci, jak mu při tom je. At' sám myslil si při tom a čítal cokoli, jini měli o Madelině smyšlet co nejlepe. Vždyť sotva sám sobě přiznal, že snad přece není ve všech věcech tak zlo-hodonal a začínal býti žárliv na jejího otce, na obklopující jí přepych a její přátele. Ostatně, což sponohově mysliti na to! Mu-sil sponovat a pokusil se, aby vlastním svým přičiněním dobyl si jména, slávy a jmění.

A hned přitího rána dal se do práce. Sebral a sbalil své malič-kosti, ještě jednou prošel se s Holtem v polích, své dítě dobré-matěrské paní Holtové vložil na srdce, a slibil, že přijde častěji, aby se po hoškově poohlédl. Pak vstoupil na vozík svého hospoda-ře, jel na nádraží a co hodný ten muž mával barevným svým šat-kem, odjížděl do města, aby za-počal nový život.

Ale Holt jej zvolna domů a se svou ženou souhlasil v tom, že po-odchodu mlého hosta, kterého nepředstával vebiliti, na dvorci se jim bude stýskat.
Paní Holtová při té příležitosti nebyla sto zdržeti se, aby nečin-ta porovnání mezi oběma mlády-mi manželé dokládaje, jak oba náramně se líší od sebe. Minila, že má on více ceny v maličku, než ona v celém těle a tak dále, ale hodný její manžel nechtěl podob-ný "zřevst" ani posluchat. Nezá-staly naž více všeho dojmů Ma-delina rozkošná tvářička a je-ji okouzlujeť úsměv a proto dost ostrým hlasem svou lepi polož-ovky přiměl k tomu, aby již uml-ka.

Vavřince Wynne zařídil se pro-zatím v "templu" v několika po-nurných pokojích s velmi ma-lými okny, které neměly žádné zvláštní vyhlídky; alespoň ne-měl co by v teni pozornost jeho poutalo a od práce zdržovalo. A přece měl více než dost.
Přítel jeho Jessop nebyl s těch tuctových přátel, jichž jde tisíc na jeden lot, ale poskytl též za-pasidlu příteli pomocnou ruku, sotva že sám se na vyšší stupně zlobku vyřinul a více tento ne-měl zapotřebí, ani nepožadoval.

Vavřincův bystrý rozhled, jeho neuvěřitelná pile, jeho velká obrat-nost a jeho zajímavý zevnějšek dokončili ostatní. Jsa mnohem moudřejší, nežli Jessop, měl jed-nou takovou vytrvalost a houzevna-tost, jakož i velké nadání k to-mu, aby svých prostředků vhodně používal.

Jessop byl sto při společném obědě soudruhy rozveseliti a v stálém smíchu udržovati; ale Wynne měl zrak i sluch celého soudu ve své moci a uměl upouta-ti jeho pozornost.
Jeho, přirozený technický dar, jeho zručný hlas, nadání, najiti ve vhodný čas vždy to pravé slo-vo, a žádný prospěch nedati si ujeti, jakož i jeho jemný takt, ke-ry chránil jej před všelikým pře-

Kapitola šestnáctá.

V IRSKÉM ZÁMKU.

Vavřince Wynne zůstal stati na chodníku perroun a patřil za vlakem z nádraží se vinoucím, do-klad červené světlo stálo menší, a menší, upně zrakům jeho nezmi-zelo. Pak pospíhal na Waterloo-ské nádraží, aby dostihl svůj vlastní vlak, který však zmeškal. Musil tedy počkat na nejbližší vlak, který zastavoval jen na jed-nou vzdálenější stanici a musil proto do Holtova dvorce vykona-ti cestu pěšky. Teprv o jedné ho-dině navrátil se domů.

Paní Holtová až do té doby byla, očekávaje jej a vidome, která vypadá zaprášen, unaven a zhrzenou, předložila mu pře-čo, že nebyla obyčejná hodina k jí-dlu, studenou večerí, a chtěla mu, což bylo znamenitě velké při-znání, posloužit i láhvi piva, která sama byla uvarila, aby se postil-nil.

"Tedy opravdu, prý je?" zvolala na konec, nemohouc se dele-ovadit. "Odešla do Irska?"

"Ano, paní Holtová, ona ode-šla do Irska," odpověděl Wynne chladným, konejšivým hlasem.
"A blů sam vi, kdy se zas vrá-tí?" dodávala paní Holtová roz-horlená. "Ty můj milý bože! Ra-da bych věděla, co by řekl můj muž, kdybych tak náhle odešla a nechala ho s dětmi zde. Ale tr-vám, že u tak zveněšených a bo-hatých lidí je to zcela jinak, oni tu-sim, si z něčeho podobného nic nedělají!"

Při tom pošoupla svůj noční čepček tak, až jeho široké stu-že se offasaly.

Vavřince neodpověděl. Nechtěl hodně té paní říci, jak mu při tom je. At' sám myslil si při tom a čítal cokoli, jini měli o Madelině smyšlet co nejlepe. Vždyť sotva sám sobě přiznal, že snad přece není ve všech věcech tak zlo-hodonal a začínal býti žárliv na jejího otce, na obklopující jí přepych a její přátele. Ostatně, což sponohově mysliti na to! Mu-sil sponovat a pokusil se, aby vlastním svým přičiněním dobyl si jména, slávy a jmění.

A hned přitího rána dal se do práce. Sebral a sbalil své malič-kosti, ještě jednou prošel se s Holtem v polích, své dítě dobré-matěrské paní Holtové vložil na srdce, a slibil, že přijde častěji, aby se po hoškově poohlédl. Pak vstoupil na vozík svého hospoda-ře, jel na nádraží a co hodný ten muž mával barevným svým šat-kem, odjížděl do města, aby za-počal nový život.

Ale Holt jej zvolna domů a se svou ženou souhlasil v tom, že po-odchodu mlého hosta, kterého nepředstával vebiliti, na dvorci se jim bude stýskat.
Paní Holtová při té příležitosti nebyla sto zdržeti se, aby nečin-ta porovnání mezi oběma mlády-mi manželé dokládaje, jak oba náramně se líší od sebe. Minila, že má on více ceny v maličku, než ona v celém těle a tak dále, ale hodný její manžel nechtěl podob-ný "zřevst" ani posluchat. Nezá-staly naž více všeho dojmů Ma-delina rozkošná tvářička a je-ji okouzlujeť úsměv a proto dost ostrým hlasem svou lepi polož-ovky přiměl k tomu, aby již uml-ka.

Vavřince Wynne zařídil se pro-zatím v "templu" v několika po-nurných pokojích s velmi ma-lými okny, které neměly žádné zvláštní vyhlídky; alespoň ne-měl co by v teni pozornost jeho poutalo a od práce zdržovalo. A přece měl více než dost.

Přítel jeho Jessop nebyl s těch tuctových přátel, jichž jde tisíc na jeden lot, ale poskytl též za-pasidlu příteli pomocnou ruku, sotva že sám se na vyšší stupně zlobku vyřinul a více tento ne-měl zapotřebí, ani nepožadoval.

Vavřincův bystrý rozhled, jeho neuvěřitelná pile, jeho velká obrat-nost a jeho zajímavý zevnějšek dokončili ostatní. Jsa mnohem moudřejší, nežli Jessop, měl jed-nou takovou vytrvalost a houzevna-tost, jakož i velké nadání k to-mu, aby svých prostředků vhodně používal.

Jessop byl sto při společném obědě soudruhy rozveseliti a v stálém smíchu udržovati; ale Wynne měl zrak i sluch celého soudu ve své moci a uměl upouta-ti jeho pozornost.
Jeho, přirozený technický dar, jeho zručný hlas, nadání, najiti ve vhodný čas vždy to pravé slo-vo, a žádný prospěch nedati si ujeti, jakož i jeho jemný takt, ke-ry chránil jej před všelikým pře-

háněním, velice mu prospívaly; zkrátka, byl brzo pokládán za perlu mezi mladšími advokáty.

Jeho dnehapné satirické člán-ky, které četl celý svět, uvědomly je-ho jméno ve známosti, a nad to byl pak sám zjev nositele tohoto jména velmi příznivý. Slovem, je-ho poměry začaly se co nejvíce rozvíjeti, úspěch napsal plachty lodičky jeho života, a nemohlo dlouho trvati a vlny od-měly ji snadno k vyčtenému cíli.

Vstoupil nejprve v některých městech, ale přece jen dosti za-motaných rozepích a šťastně do-konce je provedl, neboť případy ty neprojednával jen povrchně, jako četní právníci, jichž pověsí-jíz byla ustalena. Začalo se mu ví-tit ním jako o člověku, jehož u-sudek v choulstivých věcech by-lo záhodno slyšeti a kterému, vy-slovení se, bylo věnovati celou pozornost. Začali jej zváti k vel-kým úřadním hostinám a zahy, o jaká radost! hromadila se ak-ta na akta, oznamena pěkným, o-krouhlým písmem jménem Vavřince Wynna.

Ba, on rychle postupoval! Byl nyní s to platiti slušný peníz za stravení svého synka, poskyto-vati Holtovým slušné dary, opa-trovati pro sebe nové obleky a potřebné knihy a směl si dovoliti i ten přepych, že přistoupil ke klubu.

A co v té době dělala paní Wynnová? Nečekavane shledání její s Vavřincem na nádraží večer za jejího odjezdu do Irska hluboce jí došlo. Srdce bušilo jí jako klavíro a její oči se kalily, když tvář jeho jí zmizela v davu lidí.

"Ubohý Vavřince! Jak mne má-rád!" pravila sama k sobě bez výtce svědomí. "Celý kus své-ho sam važil, jen aby mne uvi-děl!" Ale Madelina Westová byla té doby tak zahnutá pozorností, že mnohé z věcí rozzuměly se v ní samy sebou, jakoby byly po-chopitelnými, její důležitě osob-nosti povinným poplatkem.
Ona s lady Rachelou měla jed-nou společně kupě pro sebe a tato dáma byla příliš zkušenou, prakti-ckou cestovatelkou, aby byla plývala časem a jako její spole-čnice snivě zevlavala oknem do temné noci. Odložila klobouk a šat, uvelebila se pohodlně na svém lůžku a za nedlouho těšila se ze sladkého spánku, co Made-lina vyzírala ven do temného kra-je, kterým hučel vlak, kloudeu sama sobě nejtrápnější otázky a bojuje ve svých vlastních prsou těžký boj, ve kterém nepřátelsky proti sobě stáli Vavřince a bo-hatství.

Konečně se rozhodla. V průbě-hu nejbližších dvanácti hodin chtěla otit svého lvi vše a vzíti na sebe následky, at' si jsou ja-kékoliv. Nečinila dobře, že jej kla-mala, nečinila dobře, že opouštěla Vavřince a dítě. Ale teď hodlá se již vzhopit a konati svou po-vinnost. Chtěla vykonati svou z-pověď a pak navrátili se k muži a dítěti.

S tímto předsevzetím, jež sama na sobě vydobyla, zavlád klid v její duši. Bylo jí, jakoby těžké břímě s ní bylo spadlo a se srd-cem lehčím položila hlavu na pol-štář a usnula.

Ale již hodiny ranní jiné, než-li předtím, již zjednalady rady.
Sotva Madelina za chladného, velmi chladného ranního svítání usedla na předě "Irelandu", aby pozorovala východ slunce a ir-ské pobřeží znenáhla se jevit po-čínalo, její odvaha mizela a když při snídani setkala se se svým otcem, který po proběhde noci byl ve velmi špatné míře, rozplynly se její úmysly a předsevzetí v ni-ve jako snůh na slunci. Ne, ne, musila vyčkat, až by starý pán jednou někdy byl v lepši, mtrnější náladě. Promluví si s ním nyní, byl oby velmi odvádlivo, i kdyby chvilu se rozmluvě mezi čtyřma očima byla vhodná bývala, če-muž ale nebylo tak.

O čtvrté hodině odpolední spo-lečnost starého Westa došla Clane Castlu, majitel i dohodčí nájemníka tentokrát neoklama-ná, hrdá budova stojící pod o-ehranou mohutných, temných hor, k níž vedlo skvostné, všelijak se vinoucí, skoro hodinu ce-sty dlouhé stromofadí. Co bylo to zuby za buky! Co za obrovské dřevo! Jak bohatá to honitba za-ječí a jaké bažiny tu pro sluky!

A tam nahoře na skaflech co to obrázil se tam od jasného nebo-tak výrazně? Či není to docela i jelen?

Obdiv za obdivem, deřin i ho-siti, rozvázal na konec jazyk i sta-rému Westovi.
"Ba, je to překrásný majetek," dokládal se spokojeným úsmě-vem, sleduje své hosty do jídel-ny kde očekával je znamenitě oběd. "Já jsem těm lidem také ale hned řekl, vaše obyčejné př-ekážky boudy nejsou pro mne ni-

čin. Musím mít řádu, dům a pek-nou zvěř, vždyť o náklady tu ne-běžím!"

Když byli cestovatelé dobrým obědem se posilili, odebrali se v počtu úplného blahobytu do svých pokojů, aby setřasli se se-be cestovní prách a sešli se pak zase v knihovně, aby usedlost sa-mu podrobili další prohlídce. Při tom byl hostitel sám vůdcem a dlečenom s takovou jistotou, jak-by se tu byl zrodil a vyrostl. Oči naruživých lovců zarily, spatřivše lesy táhnoucí se na míle cesty po hřebenu hor, bažiny, dale, obzor omezovali a byli více než kdy před-tím přesvědčeni, že "starý West" dobře věděl, co povíni jsmé li-dem, které zveke k sobě na hony. A krom všeho toho bylo tu ještě mnoho jiných míst, která zaslu-hovala povšimnutí a shlobova po-žitek. Bylť tu jezero s lodením, pěkný sad a květinová zahrada, hřiště pro hru s míčem a přede-vším jiným nádherný pokoj s ku-kočnicí.

Všichni byli unesení prohlídkou zámku, krajiny a počasím a brzo vynasel si každý zabavu sám po-dle svého vkusu a oddal se jí se-vší horlivostí.

Dne 12. srpna byla honba na koroptve, která i nejmilejší na-děle lesníkůvy o mnoho předstí-hla. Všech "notability" z výko-li navštívili zámek. Byly pořady, jenž i svého klančáře si byl přive-l, dával několik velkých hostin a pověst o znamenitých honech rozšířila se v šíř i dál. West já-sal! byl teď v zveněšením míru—dosud nikdy nepřijal si tak důležitým a jal se již na své lo-dyňské známosti pohleděti a pa-tru. V duchu již vybíral mezt ú-mí, s kterými zůstati má v sty-ku, s kterými ne. Byl v nejlábo-nejší náladě a kdý palce maje zastrčený v rukavových otvorech své vesty v pokoji své dcery po-pocházel sem a tam, vítězoslavnými slovy mládě té propůjčoval výrazu.

I Madelina byla šťastna, je-ž se z jiných přičin.

Rozkošný pobyt, volný život v přepychu, úplná novost v okolí, vesela společnost sousedů s jí-jich měkkou řečí, jejich životní a vřidnosti, jejich nevinným, svě-žím, veselým chováním a černý-ma očima, to všechno jí okouzlovalo. Jedním mrakem na její ne-bi byla jakási nevysovitelná chladnost a zdrženlivost, jevíce se v listech, které dostávala kaž-dého týdne od Vavřince.

Kapitola sedmáctá.

ODMÍTNUTÝ ŽENICH.

Hosté na zámku Clane Castle, jak místní list oznamoval, pozí-stávali z lady Rachely Jenkinso-vy, pana Jenkinse a jakési, v do-bré společnosti velmi dobře zná-mé, k nejlepším rodinám v zemi přináležející, paní Leachové. Dá-le pak byli přítomni lord Antho-ny Foster, slečna Pamela Pace, slečna Peggy Lumley, rytmistr Krausittart a major Mostyn od kralovských dragounů.

Paní Leachová byla mladá, he-zká vdova, jejíž příjmy dávno z-štvávaly pozadu za přepychovými jejími nároky a potřebami. Byla známá s některými rodinami, které na této lodi přišly sem se starým Westem z Austrálie a jim děkovala za to, že uvedena byla do útné domácnosti nej-něžšího svého hostitele. Paní Lea-chová byla velmi jemných, velmi příjemných způsobů, měla obdi-vuhodně krásné, výrazné oči a sledovala své zvláštní malé plá-ny. Vstávati časně právě tak má-lo hovořiti její náklonostem, jako-ž účastní se namahavých podní-ků, velkých výletů pěšky a po-dobného, při čemž nasazuje člo-věk šat, nervy i pleť. Snídala nejraději ve svém pokoji, zalezala pak ráda s nějakým románem v ruce do některého tichého, stín-ného koutku zahrady nebo sadu, aby objevovala se k čaji mezi u-navenou, rozplénou a od slunce opálenou společností jako hoto-vý div chladné přívabnosti v úbo-rů, k tomu zvláště vybraných. K obědu očekávali jí všichni vždy s patrným potěšením.

Jaké to drahocenné, vkusné a pěkné úbory a ty diamanty! Je-odivuhodné ty kameny byly nej-lepší patřičkou imitací, bylo vždy jen tajemstvím majitelůvých. A vedle toho vyznala se v tom, aby každému byla příjemna, zvláště starému Westovi, a k Madelině chovála se jako starší, laskypná sestra.

Pamela Pace byla neobyčejně čilá mladá a duše každé zabavy, k jakékoli se společností sešla. Byla kdýkoli ochotna strlíti, je-ždit, chytat ryby, hrát kulečnic, tančit nebo luštit hádanky. Kro-mě toho měla hotový poklad há-danek, vyznala se v celém háde-

ckých kousků s kartami a velmi dobře znala vypravovat o straš-ně dlouhém kromobýčím hezka, ale roztomilá, moudrá, a miláček všech.

Slečna Lumleyová, její se-štrienka, byla naprostým její o-pakem. Byla velká, hezka, jako socha, znamenitá ve hře teniso-ve a kulečnicku, neuvěřitelně do-statek, který však dokonale vyrovnan byl lady Rachelou, kte-rá vždy mluvila za dvě.

Lady Rachel, která ze srdce si přála, aby její bratr oženil se s hezkom, bohatou dívkou, jakou byla Madelina, suazila se ze všech sil namluvy jeho podporo-vati, a nedala si ujeti náhodnou příležitost, aby zpívala o něm před Madelinou chvalozpěvy a nebo bratra povzbuzovala a dobrou radou podporovala. K její do-brým radám lord Anthony jeví-avak zrovna takovou nechtěl! jak-oko děti k trpké medicíně. Obdivo-val se Madelině Westové, která nebyla žádná loutka, byla hezka a dokonala dáma. Jistě by jeho návrh přijala a on by měl někdy huře volit, ale on neměl nejmenší chuti, ženiti se, at' již s ní nebo s kteroukoli jinou. Jen kdyby jeho příjmy nebyly bývaly tak až hrůza sporé a nedostateč-né pro muže jeho stavu! Peníze to nebylo lze upřiti, byly přece jen velmi hezka věc!

Svou sestrou stále podněco-ván, prosil lord Tony konečně, ašl za tři neděle po příchodu do Irska, "starého skvatera" za do-volení, aby promluvil s Madeli-nou. Dovolení toho se mu dostalo a podle jeho mínění nebylo ku skoncování celé věci nic jiného již zapotřebí, než požadati mlá-dou tu dámu o její ruku.

Madelina neměla ani potuchy jak o práních svého otce, tak ta-ké o úmyslech lorda Tonyho, kte-ré, jak hnedle uvídíme, naplnily jí hrůzu a zdesením. Ráda tan-čila, hrála ráda tennis, bavila se včubec ráda tak, jako většina dam jejího věku, ale myšlenka, že by se kdo v její novém, zálibném ži-vote do ní zamilovati mohl, ani ve snu jí nenapadla. Pro líhecné a poklonky, kterými jí zasypá-va-li, neměla, leč odmítavého úsmě-vu. Podle všeobecného mínění byla australská dědička chladná jako led a měla vrozené nadání, i nejdřejšího hezka, který by se byl odvážil přes meze obyčjele dvornosti, odkázati do přísluš-ných mezt. Tu a tam proskakova-ly také doměny, jako ona, že snad kterási chudšas mlence za-všim stojí, anebo že slečna Wes-tová čeká, až přijde pro ni nějaký věvoda, domácí nebo cizí, kte-rý by chtěl svou korunku položit jí k nohám.

O lordu Tonyho, pokud dušev-ních jeho darů se týkalo, neměla Madelina žádné velké mínění. Zdálo se jí příliš prostínkým, skro-lopým, ale bylo lze tak snad no jej bavit, byl stále v dobré ná-ladě, tolik přispíval k pokoji v domácnosti, že byla ráda, že tu je. V Londýně jej často viděla, a znala ho lépe, než ostatní mlá-díky svého okolí. Byl dobrosmý-ný, nebyl pyšný a tak důvěrný, že skoro se sesterskou náklonnos-tí k němu hula.

O nynějších úmyslech mládeho muže tak málo něčeho tušila ja-ko čínský její pesk. Bylť do ně-kého včubec zamilován, byla to de jejího mínění jen roztomilá a zahavná Pamela, která mu pro-korovala z karet a všechno s ní-m hrála i v kulečnic.

Tak se stalo, že jeho namluvy překvapily ji jako blesk z čista jasna. A tento blesk spadl na ni jednoho krásného parného, ospar-ého nedělního odpoledne.

V neděli bývalo na zámku Clane mnoho nevyplněných hodin. Domáci pán v tom směru holdo-val zcela staromodním názorům a prohlásil se nejen proti bonu a rybolovu, ale proti všelikým hrám vůbec, i proti kulečnicku a krocketu.

Chvilu po druhé snídani, vyl-řovány byly kufbou, spaním, čte-ním románů, pojednáním ovoce ve velké zahradě anebo ztráveny by-ly ve stínu kosatých lip a zde ta-ké lord Anthony zmíněného pa-ného odpoledne zastihl Madeli-nu, která snivě hleděla do dálky.
"To byla ona přínivá chvilu," Robert West povzbuzoval mlá-deho muže, aby chvilu té použil.
"Madelina je chladně, zdrželi-vě, malé stvoření," pravil. "Ale pokud vím, neměla dosud nížde své známosti," — arci, pokud vě-děl on! — "Jsem přesvědčen, že vám je nakloněna a nebude tu ani žádných překážek."

Takto povzbuzen mladík vje-řoval.

Madelina seděla na nízké prou-řečné židli a byla samotná; neboť lady Rachel jí opouštěla, aby se

oddala odpolednímu spánku. Tis-ko bzučely vcely nad blízkým záho-nem rezedy, která vzedne kolko-lem naplněvala slůnu vlni. Na klínu zamýšlené dámy, jejíž myš-lenky bloudily daleko od zámku v Londýně u jistého, namahavě pracujícího právníka, od něhož nedávno obdržela velmi upřímný list, ležela kniha. Ubohý Vavřince! Proč jen nechtěl čekat? Proč ztrácel všechnu trpělivost? Začínal se tak pěkně povznášeti! Ne-dávno četla v kterýchsi velkých novinách znamenitý článek z je-ho pera, pisatel článku byl na nejlepši cestě státi se proslavě-ným spisovatelem a kdyby se mu podařilo povznést se jen o něko-li ještě stupně výše, nebyla by změna, kdyby otec zůstal neoprov-ným, pro ni tak hrůzou bývala, ač byla by to stále ještě změna veliká.

Madelina hluboce vzdychla, hla-de jemnou svou uslechlou ruč-ku svůj batistový šat, který stál osmáct guineí. Bylo to mož-né, že tato pěkná, jemná ručka kdys čistivla železná kamna, myla talíře a mísy a stála po-štěť! S osklivostí vzpomněla si na "serodné ty mastné talíře a mísy."

"Zdá se, jako byste zde blů snila, slečna Westová." Jal se mluviti lord Anthony přistupuje blíže, "a ostatní, zdá se, šli spát."
"Skorem se tak zdá," dala v odvetu Madelina. "Není také dl-ven. Vzduch je parný a po dlou-hem kázání třeba mít shovněti a unavenými a narodý."

"Jsem také vzděky pro shovř-vání. Vy víte, že život posuzuju vždy z nejlepší stránky," odvětil lord, usadaje do nejpohodnějši, nejbližší lenošky. "Ale mám s vá-mi co mluvit," dodal, posunuje své křeslo blíže. — "Sním se o-povázit!"
"Anež! Jen že nevím, zdá-li je chvilu k hovorů dost vhodná, myslím, není-li příliš horko. Pro-sím, neberte se namáhat, mno-čtí chvilu! Vskak se pobavím již sama," dodala ledabyle a oviavla se velkým svým zeleným vějířem.
"Ba, mám za to, že náležite vy-k lidem, kteří mohou o sobě ří-cti: svůj svět nosím já v sobě!" odpověděl se smíchem.
"A trvám, že máte pravdu," odpověděla ona lhostejně.
"Při! bych si, abych to mohl říci sám o sobě," jal se mluviti dále, "ale má duševní říše je nu-zná, kamenitá, nevzdělaná země a to rád bych učinil si vylet do vašeho území a rád bych sdílel vaše myšlenky. Ale teď mám co důležitého s vámi mluvit, slečna Westová, dodal, vzpomenu si na slib sestře dany a v obavě, aby tak vhodnou příležitostí, která se snad někdy více již nenaskytne, neprospl."

"Vy máte se mnou co důležitě mluvit?" opakovala, jak by nevěřila. "Co by to mohlo býti? Ale vypadáte tak podivně, nejste churav?"
"Churav, ne! Jen trochu neklid-ným jsem. Nevíte proč?" dodal, naklonuje se k ní, a hledě jí zpří-ma do očí.
"Teď Madelině začínalo svítati; ale pořád ještě nepomýšlela na sebe, ale roztomilou Pamela s tou líbeznou, droboun postaví-ckou a čilým duchem. Vždyť to-likrát byla svědkem nepokrytých pozorností, jakými lord Tony tu-to mladou dámu vyznamenával, která ho bavila a poskytovala mu tolik látky k sdělnému smíchu. Patrně nyní přišel, aby jí, Madelině, prosil, aby se přimluvila a u Pamely byla mu prostřednicí, i nepochybovala, že Pamela jeho nelehání se velkých obřít činit bude.

"Ah, nyní začínám vás pocho-povat," odpověděla se smíchem. "Osvem, leccos jsem již pozoro-vala."
"Pozorovala jste?" zvolal mlá-dež muž s patrným zadostučin-ím. "A, a sním se opovázit, dou-fati!"
"Něco jistého vám arci říci ne-mohu, ale nenahlížím, proč byto nemohl v to nejlepší doufat?"

"Madelino!" zvolal Tony po-soupnu své křeslo o dobru krok blíže k ní a uchopil jí za ruku. "Činite mne nejláznějnějším z li-dí!"
"